

Arrest

nr. 126 790 van 7 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van de verwerende partij van 23 april 2014.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gezien de beschikking van 19 mei 2014 met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 27 mei 2014.

Gezien het arrest nr. 125 382 van 10 juni 2014 waarbij de debatten worden heropend en de partijen hierbij worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoeker vraagt voor de derde maal asiel aan. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij het arrest van de Raad nr. 98 368 van 5 maart 2013 omdat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is. Verzoekers tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag bijgevolg, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In zijn derde asielaanvraag beroept verzoeker zich nog steeds op de asielmotieven die hij tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft aangehaald.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardige verklaringen aflegde waardoor aan zijn relaas geen geloof werd gehecht.

Verzoeker brengt bij zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aan. Bijgevolg blijven de vaststellingen uit het arrest van de Raad nr. 98 368 van 5 maart 2013 volledig overeind.

Verzoeker beroept zich bij zijn derde asielaanvraag op het feit dat hij destijds lid was van de Baathpartij en om die reden in 2004 verplicht ontslag moest nemen uit zijn functie als bediende bij het ministerie van Sport.

De commissaris-generaal hecht hier echter geen geloof aan omdat verzoeker deze functie nooit eerder vermeldde en omdat hij bij zijn derde asielaanvraag aanvankelijk uitdrukkelijk verklaarde dat de veiligheidstoestand in Irak de enige reden was waarom hij niet naar Irak kon terugkeren.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het feit dat een asielzoeker voor de eerste maal gegevens aanhaalt die in een vorige asielaanvraag niet aan bod zijn gekomen niet wegneemt dat deze elementen waarachtig kunnen zijn.

De Raad is echter van oordeel dat verwacht mag worden dat verzoeker deze functie zou vermeld hebben bij zijn eerste asielaanvraag. Bovendien antwoordde verzoeker bij zijn derde asielaanvraag op de vraag wat voor werk hij tussen 1997 en 2004 had gedaan enkel dat hij in een hotel en als imker en bakker had gewerkt.

Verder stelt verzoeker dat de informatie over de veiligheidstoestand in Irak die de commissaris-generaal bij zijn beoordeling heeft gebruikt al dateert van september 2013 en bijgevolg niet meer actueel is. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift het ambtsbericht Irak aan van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van december 2013 waaruit blijkt dat er in Centraal- en Zuid-Irak sinds de geweldtoename iedere week tientallen bomaanslagen en ongeveer vijf zelfmoordaanslagen plaatsvinden, er bij elke zelfmoordaanslag tientallen doden en gewonden vallen en er wekelijks ook tientallen mensen worden doodgeschoten.

De Raad stelt vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Irak in de periode van april tot augustus 2013 een gevoelige toename kende van geweld. Deze toename liet zich, weliswaar in mindere mate, eveneens voelen in het Zuiden van Irak. De opstoot van het geweld heeft een nadrukkelijk sektarisch karakter. De conclusie van de informatie in het administratief dossier luidt dat het onvoorspelbaar is of deze opstoot van geweld een kortstondige heropflakking dan wel de voorbode van verdere escalatie is.

Gelet op al deze informatie is het voor de Raad onmogelijk om zich een actueel en correct beeld te vormen van de situatie in Irak.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in geval van terugkeer naar Irak.

Echter, gelet op het gebrek aan actuele informatie over de veiligheidssituatie in Irak dient de bestreden beslissing vernietigd te worden voor wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

2.1. Verwerende partij maakt op 23 april 2014, door een verzoek tot horen in te dienen, kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden).

Verwerende partij brengt per drager op 23 april 2014 door middel van een aanvullende nota de volgende nieuwe elementen ter kennis aan de Raad: de COI Focus Irak “De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak” d.d. 21 maart 2014. Uit deze informatie blijkt dat Babil de Zuid-Iraakse provincie is waar zich het meeste geweld voordoet. Voorts blijkt uit deze informatie dat de overige Zuid-Iraakse provincies in mindere mate getroffen worden door de toename van geweld die sinds 2013-2014 in Irak plaatsvindt. In 2013 deden zich in de stad Basra een beperkt aantal aanslagen voor, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Sinds begin 2014 deden zich in de provincie Kerbala en Najaf nauwelijks geweldfeiten voor. De veiligheidssituatie bleef in de provincies Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en Al-Muthanna betrekkelijk stabiel bleef. Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Verwerende partij besluit dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. Bij beschikking van 19 mei 2014 werd verzoekende partij conform artikel 39/76, § 1, zevende lid van de vreemdelingenwet verzocht om binnen de acht dagen haar bemerkingen mee te delen inzake de nieuwe elementen en het standpunt van de commissaris-generaal omtrent de weerslag die deze nieuwe elementen hebben op de mogelijkheid tot de toekenning of het behoud van de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Bij aangetekend schrijven d.d. 27 mei 2014 heeft verzoekende partij haar replieknota aan de Raad overgemaakt waarin zij haar bemerkingen meedeelt aangaande het intern vestigingsalternatief in Zuid-Irak. Zij voert aan dat zij louter geboren is in Al Hillah en er voor de rest geen banden heeft gezien haar familie allemaal in Bagdad wonen. Voorts wijst zij erop dat een intern vestigingsalternatief pas overweegbaar is als aan bepaalde voorwaarden voldaan is. Zo dient men op een veilige wijze naar die regio te kunnen reizen. Verzoekende partij stelt dat, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM inzake Sufi and Elmi tegen United Kingdom van 28 juni 2011, dit inhoudt dat men niet kan vliegen op Bagdad en dan via Bagdad naar Al Hillah of Al Hindiya zou moeten. Er is een rechtstreekse vlucht noodzakelijk naar het alternatief en er mag ook geen ernstige schade zijn die zich zou voordoen in de regio. Er moet redelijkerwijze verwacht kunnen worden dat een persoon zich elders zou kunnen vestigen. Verzoekende partij werpt op dat verwerende partij op generlei wijze aantoonst dat zij zich op een dergelijke veilige wijze naar Al Hillah of Al Hindiya kan begeven. Daarenboven stelt zij dat Al Hillah niet als een intern vestigingsalternatief kan beschouwd worden vermits de aanvullende nota van verwerende partij zelf aangeeft dat het niet veilig is in Al Hillah (Babil). Ook Al Hindiya kan volgens verzoekende partij niet weerhouden worden als een redelijk vestigingsalternatief, niet enkel omdat zij zich niet op een veilige manier er naartoe kan begeven en door Bagdad zou moeten, doch ook omdat zij, buiten het feit dat zij er geboren is, geen enkele band heeft met deze stad. Zij heeft er geen familie en geen netwerk. Tot slot voert verzoekende partij aan dat de update van verwerende partij enkel gaat over de algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak en geen enkele beschouwing maakt op het vlak van de sociaal-economische omstandigheden in de stad die als intern vluchtalternatief wordt beschouwd en verwijst in dit verband naar Home Office, “Operational guidance note Iraq”, d.d. 31 december 2013 en naar UNHCR, Displacement from Iraq’s Anbar Province, d.d. 26 mei 2014 over het hoge aantal IDP’s die al in Kerbala aanwezig zijn. Zij stelt dat dit een danige hoge impact heeft op de

socio-economische situatie van personen aan wie voorgesteld wordt om zich in de regio te hervestigen, te meer gezien zij er geen netwerk heeft.

2.4. Bij 's Raads arrest nr. 125 382 van 10 juni 2014 worden de debatten heropend teneinde beide partijen hieromtrent te horen.

3.1.1. Ter terechtzitting van 27 juni 2014 alwaar beide partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 april 2014, de aanvullende nota van verwerende partij van 23 april 2014 en de replieknota van verzoekende partij van 27 mei 2014, voert verzoekende partij aan dat er voor haar helemaal geen mogelijkheid is om zich te hervestigen in Kerbala waar zij heeft gewoond of in Al Hillah waar zij van afkomstig is. Zij benadrukt dat zij geen banden meer heeft met Al Hillah omdat haar familie thans in Bagdad woont. Verzoekende partij legt stukken neer die moeten aantonen dat haar familie in Bagdad verblijft.

3.1.2. Verwerende partij blijft bij haar standpunt en stelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij geen familie heeft in Al Hillah waar zij vandaan komt. Zij is van oordeel dat aan de stukken die worden ingediend door de verzoekende partij teneinde aan te tonen dat de familie in Bagdad woont geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend omdat het fotokopieën betreffen en omdat de ondertekening van de stukken gebeurde nadat het document was gestempeld.

3.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij niet betwist dat haar asielrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig werden bevonden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals uitvoerig werd toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoekende partij betwist evenmin de grond in de beschikking dat zij *"bij zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aan(brengt). Bijgevolg blijven de vaststellingen uit het arrest van de Raad nr. 98 368 van 5 maart 2013 volledig overeind."* en dat zij *"(zich) beroept bij zijn derde asielaanvraag op het feit dat hij destijds lid was van de Baathpartij en om die reden in 2004 verplicht ontslag moest nemen uit zijn functie als bediende bij het ministerie van Sport. De commissaris-generaal hecht hier echter geen geloof aan omdat verzoeker deze functie nooit eerder vermeldde en omdat hij bij zijn derde asielaanvraag aanvankelijk uitdrukkelijk verklaarde dat de veiligheidstoestand in Irak de enige reden was waarom hij niet naar Irak kon terugkeren. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het feit dat een asielzoeker voor de eerste maal gegevens aanhaalt die in een vorige asielaanvraag niet aan bod zijn gekomen niet wegneemt dat deze elementen waarachtig kunnen zijn. De Raad is echter van oordeel dat verwacht mag worden dat verzoeker deze functie zou vermeld hebben bij zijn eerste asielaanvraag. Bovendien antwoordde verzoeker bij zijn derde asielaanvraag op de vraag wat voor werk hij tussen 1997 en 2004 had gedaan enkel dat hij in een hotel en als imker en bakker had gewerkt."*

3.2.2. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97).

3.2.3. De Raad merkt vooreerst op dat bij de beoordeling van de mogelijkheid tot hervestiging onder meer rekening wordt gehouden of de betrokkene een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging of een gebrek aan bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Uit de bestreden beslissing en de beschikking blijkt dat dit *in casu* niet het geval is en dat verzoekende partij dit niet betwist heeft.

3.2.4. Uit de bestreden beslissing, gebaseerd op informatie over de veiligheidstoestand in Irak van september 2013 blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert dat verzoekende partij over een intern hervestigingsalternatief beschikt in Zuid-Irak, en meer bepaald in Al Hillah (Babil) of Al Hindiya (Kerbala).

Uit de COI Focus Irak "De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak" d.d. 21 maart 2014 die verwerende partij per drager op 23 april 2014 door middel van een aanvullende nota ter kennis bracht aan de Raad, blijkt dat – zoals verzoekende partij terecht opmerkt – dat de Babil de Zuid-Iraakse provincie is waar zich het meeste geweld voordoet. De commissaris-generaal besluit dan ook in de aanvullende nota dat voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekende partij brengt geen elementen bij die deze vaststelling weerlegt.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij een Sjitisch moslim is die in Al Hindiya geboren is en wiens stam Al Yasari is (zie gehoorverslag van 21 november 2013, 3-4). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de stam Al Yasai afkomstig is uit de regio Al Hillah en Kerbala (zie landeninformatie: Arab Tribes in Iraq, p. 9 en 16). Verzoekende partij blijkt aldus in deze regio over de nodige familiale/tribale banden te beschikken. De Raad stelt vast dat de stukken die verzoekende partij ter terechtzitting bijbrengt die moeten aantonen dat haar familie in Bagdad verblijft, geen originele documenten betreffen vermits na grondig nazicht blijkt dat het louter ingevulde kleurenfotokopieën betreffen waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Deze documenten vermogen aldus geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoekende partij over de nodige familiale/tribale banden blijkt te beschikken.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij in Al Hindiya (Kerbala) over een intern (her)vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij, die geen concrete elementen aanbrengt die de beoordeling door de commissaris-generaal van de situatie in Kerbala in het licht van artikel 48/4, § 2, c) in een ander daglicht stellen, toont geenszins het tegendeel aan: zij beschikt als universitair geschoolde die jarenlang een decoratie / renovatiebedrijf gerund heeft (zie gehoorverslag van 22 maart 2012, 3-6) ook over de nodige capaciteiten en werkervaring om in een regio, waar zij tevens over de nodige familiale/tribale banden beschikt, opnieuw aan de slag te gaan, allemaal positieve elementen die bijdragen tot een eventuele integratie in Al Hindiya (Kerbala) en bijdragen tot de economische mogelijkheden van verzoekende partij.

In de mate verzoekende partij informatie aanhaalt over het hoge aantal IDP's die al in Kerbala aanwezig zijn en een danig hoge impact heeft op de socio-economische situatie van personen aan wie voorgesteld wordt om zich in de regio te hervestigen, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk).

3.2.5. De Raad moet echter ook vaststellen, en zoals verzoekende partij in haar replieknota terecht aanvoert, dat opdat er sprake zou kunnen zijn van een intern vestigingsalternatief de verzoekende partij toegang moet hebben tot dat deel van het land (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97) en men op een veilige wijze naar die regio moet kunnen reizen. Dit gegeven werd niet door de commissaris-generaal onderzocht. Ook uit het administratief dossier en de COI Focus Irak "De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak" d.d. 21 maart 2014 die verwerende partij per drager op 23 april 2014 door middel van een aanvullende nota ter kennis bracht aan de Raad, kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij op een veilige manier Al Hindiya kan bereiken.

De Raad kan bijgevolg niet oordelen of verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De Raad kan op basis van het dossier immers niet oordelen of verzoekende partij op een veilige manier zijn vestigingsalternatief, zijnde Al Hindiya, kan bereiken.

4. Aangezien essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, besluit de Raad om met toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 februari 2014 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet weigert.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS